

ISSN 1819-5377 print / ISSN 1993-3509 online

**ЕКОНОМІКА БУДІВНИЦТВА І МІСЬКОГО ГОСПОДАРСТВА
ЭКОНОМИКА СТРОИТЕЛЬСТВА И ГОРОДСКОГО ХОЗЯЙСТВА
ECONOMICS OF CIVIL ENGINEERING AND MUNICIPAL ECONOMY**

РУБРІКА ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ
ТОМ 5, НОМЕР 1, 2009 13-20
УДК 331

ВИКОРИСТАННЯ МЕТОДОЛОГІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ ТЕОРІЇ СТІЙКОГО РОЗВИТКУ ДЛЯ ОПТИМІЗАЦІЇ СТРАТЕГІЇ ПОЛІТИЧНОГО ТА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

А. М. Балашов

*Національна академія державного управління при Президентові України,
м. Одеса, вул. Генуезька, 22, Україна.
E-mail: priem@oridu.odessa.ua*

Отримана 3 лютого 2009, прийнята 20 лютого 2009

Анотація. Здійснено аналіз проблем використання методологічного змісту теорії стійкого розвитку в політичному управлінні. На основі аналізу теорії та практики політичного управління виділено кілька аспектів застосування методології та технології управління стійким розвитком у цій царині, здійснено аналіз та прогнозування політичних конфліктів, де ресурсні детермінанти політичних рішень є достатньо очевидними і мова йде лише про оптимізацію методів їх аналізу. В роботі на основі аналізу надано політичну характеристику країни, яка буде представляти собою певну сукупність часток як у суспільному продукті, що вимірюється потужністю виробництва, так і у розподілі бюджету соціального часу. Зроблено висновок, що така характеристика є корисною не лише для стратегії зовнішньо-політичного управління, а й для оптимізації внутрішньої стратегії державного управління, на основі використання даного показника можна розробляти ефективні технології бюджетного планування. Найбільш доцільно при цьому використовувати нормування на певну одиницю (наприклад, на мільйон жителів, що має визначену кількість людино-годин на рік). Таку постійну величину можна вважати повним бюджетом соціального часу. Обґрунтована роль управлінської парадигми стійкого розвитку для підвищення ефективності державного управління.

Ключові слова: стійкий розвиток, управлінська парадигма, конфлікти, політичне управління.

ИСПОЛЬЗОВАНИЕ МЕТОДОЛОГИЧЕСКОГО ПОТЕНЦИАЛА ТЕОРИИ УСТОЙЧИВОГО РАЗВИТИЯ ДЛЯ ОПТИМИЗАЦИИ СТРАТЕГИИ ПОЛИТИЧЕСКОГО И ГОСУДАРСТВЕННОГО УПРАВЛЕНИЯ

А. Н. Балашов

*Національна академія державного управління при Президентові України,
м. Одеса, вул. Генуезька, 22, Україна.
E-mail: priem@oridu.odessa.ua*

Отримана 3 лютого 2009, прийнята 20 лютого 2009

Аннотация. Проанализированы проблемы использования методологического содержания теории устойчивого развития в политическом управлении. На основе анализа теории и практики политического управления выделено несколько аспектов применения методологии и технологии управления устойчивым развитием в этом аспекте, осуществлен анализ и прогнозирование политических конфликтов, где ресурсные детерминанты политических решений являются достаточно очевидными и речь идет лишь об оптимизации методов их анализа. В работе на основе анализа представлена политическая характеристика страны, которая представляет собой совокупность частей как в общественном продукте, который измеряется мощностью производства, так и в распределении бюджета социального

время. Сделан вывод, что такая характеристика является полезной не только для стратегии внешне-политического управления, а и для оптимизации внутренней стратегии государственного управления, на основе использования данного показателя можно разработать эффективные технологии бюджетного планирования, так как наиболее целесообразно при этом использовать нормирования на единицу. Обоснована роль управленческой парадигмы устойчивого развития для повышения эффективности государственного управления.

Ключевые слова: устойчивое развитие, управленческая парадигма, конфликты, политическое управление.

USE OF A METHODOLOGICAL POTENTIAL OF THE THEORY OF SUSTAINABLE DEVELOPMENT FOR OPTIMIZATION OF POLITICAL AND PUBLIC MANAGEMENT STRATEGY

A. M. Balashov

*National Academy of Public Management at the President of Ukraine,
22, Genyezskaya str., Odessa, Ukraine.*

E-mail: priem@oridu.odessa.ua

Received 3 February 2009, accepted 20 February 2009

Abstract. The problems of using a methodological content of the sustainable development theory in political government are analyzed. On the basis of the theory and practice analysis of political management there were singled out some aspects of using the methodology and technology of managing a sustainable development in this aspect, an analysis and forecasting of political conflicts where resource determinants of political decisions are obvious enough are carried out and it is only a question of optimizing the methods of their analysis. On the basis of the analysis there is given a political characteristic of the country which is a set of the parts as in a public product which is measured both by the production capacity and in a distribution of the budget of the social time. Such a characteristic is concluded to be useful not only for the strategy of the foreign-policy management and for optimisation of the domestic strategy of the public management. On the basis of using the given indicator one can develop effective technologies of budgetary planning. The role of management paradigm of a sustainable development for more effective public government is grounded.

Keywords: sustainable development, administrative paradigm, conflicts, political management.

Вступ

Управлінська парадигма стійкого розвитку, яка спочатку формувалася майже виключно як методологічна основа управління економічним зростанням в умовах дефіциту ресурсів та наростання глобальних проблем цивілізації, на сьогодні і за змістом, і функціонально значно розширилася. Вона здатна забезпечити цілепокладальну та змістовну трансформацію практично будь-якої сфери управління, оскільки дає можливість планування розвитку, виходячи з чітких критеріїв та показників, які піддаються кількісному вимірюванню і моделюванню з використанням можливостей сучасних інформаційних технологій. Важливо також, що окремі моделі та системи індикаторів розвитку при цьому органічно взаємопов'язані загальною

методологією. Управлінська парадигма стійкого розвитку достатньо чітко гармонізує загальносистемний (соціальний), національний, регіональний рівні управління розвитком, а також управління розвитком окремих сфер соціальної життєдіяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Різноманітні аспекти використання теорії стійкого розвитку у практиці політичного управління досліджуються у роботах О.Ігнатенка, В.Коптюга, Р.Перельота, Ю.Соломатіна та інших вітчизняних і зарубіжних авторів. Як правило, дослідники концентруються на аналізі цілей управління в умовах реалізації стратегії стійкого розвитку, взаємозв'язку економіки та політики, практичних аспектах планування і

прогнозування тощо. Проте комплексного аналізу методологічних засад використання теорії стійкого розвитку у практиці державного та політичного управління поки що не зроблено.

Постановка завдання

Метою даної роботи є визначення методологічного потенціалу теорії стійкого розвитку для оптимізації політичного і державного управління.

Виклад основного матеріалу

Сучасні методологія та технологія управління стійким розвитком відкривають можливості їх широкого використання у сфері політичного та державного управління. Ідея стійкого розвитку може визначатися як мета політичного та державного управління незалежно від форм устрою суспільства й пануючих форм власності. Справа у тому, що у межах управлінської парадигми стійкого розвитку стає можливим вирішення питання алгоритмізованого аналізу факторів та наслідків не лише тактичних, а й стратегічних політичних рішень. У систему політичного та державного управління привноситься технологія управлінського планування та прийняття рішень на основі узагальненої системи індикаторів, що спираються на ключові поняття-критерії, доступні для емпіричної фіксації та вимірювання. Зокрема, для цілей політичного та державного управління велике значення має розробка методології і технології використання ключового у теорії стійкого розвитку поняття могутності (потужності).

Вказане поняття відображає ресурсну основу політичної поведінки окремих країн та інших суб'єктів політичного життя, а відтак – залежність політичних рішень від об'єктивних матеріальних процесів, які відбуваються у суспільстві. На його основі розроблене поняття вартості різних типів ресурсів як основних факторів соціального середовища, що впливають на процес прийняття політичних рішень. Вирішення проблеми верифікованого критерію вимірювання вартості соціального середовища дає можливість об'єктивно оцінювати інформацію, необхідну для оцінки довгострокових наслідків політичних рішень стратегічного значення. Поняття “могутності” і швидкість його

збільшення стають доступними прямому виміру, а розходження в темпах росту могутності може служити мірою як для виміру змін у світовій обстановці, так і у поведінці окремих країн. Вказана методика у різноманітних варіантах уже достатньо широко використовуються у процесі політичного управління для прогнозування та моделювання змін на міжнародній арені та вироблення оптимальних зовнішньо- та внутрішньополітичних стратегій для державного керівництва [1].

На основі аналізу теорії та практики політичного управління доцільно виділити кілька аспектів застосування методології та технології управління стійким розвитком у цій царині. Передусім це аналіз та прогнозування політичних конфліктів, де ресурсні детермінанти політичних рішень є достатньо очевидними і мова йде лише про оптимізації методів їх аналізу.

Процес соціального розвитку завжди супроводжувався конкурентною боротьбою між державами за кращі умови існування, забезпечені відповідними джерелами потужності. В основі цієї боротьби лежала нерівномірність розвитку, обумовлена неузгодженістю темпів росту окремих країн. Ця нерівномірність у темпах приводила до критичних періодів у їх відносинах. Відповідно процес соціального розвитку у генезисному аспекті якісно можна визначити як все більш прискорену зміну цивілізацій, що пов'язана з особливими станами у політичних відносинах – так званими критичними періодами розвитку. Дослідження показують, що конфлікти та війни звичайно пов'язані із критичними періодами у відносинах провідних держав свого часу. Критичні періоди збігаються з перехідними періодами зміни пануючих парадигм і критеріїв розвитку, при цьому відстань між критичними періодами постійно скорочується.

Критичний період – це такий стан відносин між конкуруючими соціальними системами, репрезентованими окремими країнами, що виникає в процесі їхнього розвитку й характеризується тимчасовою рівністю потужностей цих систем. Він завжди означає боротьбу. Одним із проявів такої боротьби і є конфлікти та війни. Критичні періоди в розвитку суспільства є результатом політичної боротьби конкуруючих держав за контроль над ростом корисної потужності.

Результатом цієї боротьби є збільшення здатності переможця контролювати розподіл і перерозподіл потоків ресурсів (вільної енергії, в термінології теорії стійкого розвитку). Головними причинами виникнення конфліктів завжди було зазіхання агресора на джерела потужності іншої держави.

Проте аналіз показує, що далеко не завжди економічний розвиток і політична боротьба приводять до конфліктів. Загальною закономірністю міждержавних відносин є те, що країна не прагне вступити в конфлікт, якщо темп росту її корисної потужності на світовій арені не зменшується із часом. Іншими словами, забезпечення для основних учасників міждержавних відносин ситуації, коли ресурсна база розвитку постійно підтримується, тобто стійкого розвитку, створює об'єктивні передумови для подолання конфліктів.

Проте і в умовах перехідного до стійкого розвитку періоду є можливості уникнення кризових ситуацій, що приводять до конфліктів, якщо узгоджувати політичну стратегію та стратегію розвитку. Справа у тому, що на стан відносин між країнами істотно впливає відстань до критичного періоду, обумовлена співвідношенням потужностей і темпом їхнього росту. Ці відносини поліпшуються, якщо ця відстань збільшується, і погіршуються, якщо вона зменшується, і залишаються на сталому рівні при збереженні відстані до критичного періоду.

Засобами політичного управління можна уникнути вступу міждержавних відносин у критичну фазу свого розвитку, і тим самим попередити величезні руйнування, пов'язані з воєнними способами вирішення назрілого конфлікту. Зокрема, низка російських дослідників саме під цим кутом зору розглядає ситуацію кінця 1980-х - початку 1990-х років. Розпад Варшавського договору, а з ним і всього соціалістичного табору, як і розпад СРСР в 1991 р. - це плата за запобігання критичному періоду у відносинах провідних держав світу, який ніс абсолютно непередбачувані руйнівні наслідки. Безумовно, пострадянським та в меншій мірі постсоціалістичним країнам при цьому не вдалося уникнути значних втрат. Розпад виявився черговим переділком політичної карти миру. Природно, що в результаті такого перерозподілу корисна потужність України, Росії та інших

країн СНД різко зменшилася. Але це та ціна, яку вони заплатили за уникнення руйнівного конфлікту, вхід у відкритий світ без різкого поділу на військово-політичні полюси і надії на стійкий розвиток [2, С.152-161].

Таким чином, внесок політичного та державного управління в стійкість розвитку країни, регіону, світового співтовариства має оцінюватися позитивною динамікою змін темпів росту корисної потужності країни в умовах, коли ця тенденція характерна і для всього суспільства загалом. Тільки в цьому випадку може бути забезпечено стійкий розвиток сучасної цивілізації і кожної окремої країни. Відповідно до концепції й керівних документів ООН, кожна країна самостійно розробляє й реалізує, а значить - і відповідає за свою національну програму стійкого розвитку. Із цією метою в багатьох країнах створені громадські організації, які й покликані бути провідником ідей і каналом зв'язку між ООН і різними соціальними групами у відповідних країнах. Такі зв'язки теоретично мають забезпечити узгодження політичної стратегії розвитку кожної країни з глобальними цілями стійкого розвитку, які підтримуються міжнародними організаціями.

Однак, як правило, державні органи, відповідальні за розробку й реалізацію програм стійкого розвитку, у країнах відсутні, а тому звичайно відсутня і державна політика в сфері стійкого розвитку. А там, де вона все-таки присутня, державне управління не забезпечене технологією проектування стійкого розвитку. Навіть дії, спрямовані на упровадження управлінської методології та технології стійкого розвитку, реалізуються традиційними механізмами державного управління, що практично зводить нанівець зусилля з модернізації державної політики в цьому напрямі. По суті, сьогодні відсутній організаційний суб'єкт управління стійким розвитком на державному рівні. Свідченням цього є і процес розробки та прийняття концептуально-стратегічних засад державного управління стійким розвитком в Україні [3].

На загальноцивілізаційному рівні ситуація також далеко не однозначна. Існує схильність розвинених країн інтерпретувати стійкий розвиток як управлінську стратегію забезпечення існуючого розподілу ресурсів та їх споживання

на користь так званого «золотого мільярда людства». Це викликає серйозну критику з боку інших учасників міжнародних відносин, в тому числі і в нашій країні. Очевидно, що в управлінні стійким розвитком мають бути покладені закони розвитку людства, з якими необхідно погоджувати політичні цілі, рішення й дії. Їх можна зрозуміти й використати як керівництво до дії при розробці стратегії стійкого розвитку людства. Якщо цього не відбудеться в самий найближчий час, людство очікують критичні ситуації, наслідки яких значно перевершують збиток від всіх війн, що мали місце в історії [4].

Доцільно вказати не лише на стратегічне, а й на прикладне управлінське значення конфліктологічного аспекту управлінської парадигми стійкого розвитку. У її межах об'єктивні закони соціального розвитку реалізуються через суб'єктивне бажання росту можливостей, на основі яких формуються індивідуальні та групові цілі діяльності. У цих суб'єктивних термінах усі цілі можуть розглядатися як різні прояви тенденції росту можливостей. Перелік можливих цілей діяльності (напрямків можливого росту можливостей) визначає спектр індивідуальних чи групових інтересів. Оскільки всі можливі конфлікти породжуються суперечністю інтересів (цілей), то з переліку останніх можна отримати матрицю можливих конфліктів. Серед різноманітних класифікацій цілей на сьогодні досить популярною є соціально-групова. Вони лежать від цілей окремої людини до цілей суспільства загалом, включаючи цілі міжнародних організацій, держав, націй, організаційних структур та груп. Використання вказаної методології із застосуванням притаманній управлінській парадигмі стійкого розвитку технології квантифікації відповідних систем показників-індикаторів дозволяє значно збільшити ефективність управління конфліктами та їх попередження.

Суттєве значення для модернізації політичного та державного управління має використання методології та технології управління стійким розвитком з метою аналізу політики країни та тенденцій її змін. Управлінська парадигма стійкого розвитку пропонує для визначення політичної характеристики країни застосовувати тензорні методи опису динамічних систем. Параметри опису динамічних систем

розглядаються як своєрідні координати; вибудована на них траєкторія і дає можливість визначення поведінки динамічної системи.

У межах подібної методології політичної характеристики країни (деякі дослідники вживають термін «політичний портрет») відправною точкою є валовий продукт. Сумарний валовий продукт усього світу визначається як певний еталон. Оскільки в процесі соціального розвитку спостерігається як ріст енергооснащеності, так і ріст технічного й соціального коефіцієнтів корисної дії, все це приводить до збільшення валового випуску продукту. Ця зростаюча величина вважається константою, рівною одиниці. Надійний вимір річного продукту по різних країнах може бути отриманий за даними енергоспоживання. У цьому випадку ми можемо кожену країну представляти не абсолютною величиною її валового продукту, а часткою даної країни у світовому продукті. Ця методика дає можливість розглядати світ як цілісність, що складається із взаємодіючих частин.

Упорядкувавши дані по енергоспоживанню, ми можемо розташовувати країни в список, упорядкований за величиною частки. Чисельне значення частки країни у світовому продукті можна зв'язувати з могутністю чи потужністю, тобто потенціалом, що визначає ресурсні можливості політичної стратегії відповідних країн. Можна говорити про величину цієї частки і як про основу політичної ваги країни на зовнішньополітичній арені.

Само собою зрозуміло, що опис не може будуватися на одному показнику, яким би важливим не був цей показник. У сучасних умовах дослідники обґрунтовують при укладанні характеристики країни 18 показників. До найважливіших, крім валового продукту, відносять також населення та розвиненість країни. Що стосується населення, то цей показник вираховують за вище наведеною технологією. Технологічна ж розвиненість країни – це відношення частки країни у світовому продукті до частки тієї ж країни в населенні. Якщо чисельне значення цієї характеристики для деякої країни дорівнює одиниці, то це означає, що дана країна за рівнем розвитку продуктивної сили праці перебуває на середньосвітовому рівні. Якщо це співвідношення більше одиниці, то країна може

бути віднесена до числа розвинених країн. Якщо це співвідношення менше одиниці, то країна може бути віднесена до числа слаборозвинених.

Характеристика розвиненості країни є характеристикою продуктивної сили праці у даній країні. Порівнюючи дві країни за показниками розвиненості, можна легко встановити причини нееквівалентного обміну на світовому ринку, оскільки рівень світових цін визначається розвиненістю, це дорівнює одиниці. Ця середня розвиненість і визначає чинність закону вартості на світовому ринку, при цьому одна людина-година необхідного часу в розвинутій країні, звичайно ж, не може дорівнювати людині-годині необхідного часу в слаборозвиненій країні. Це співвідношення й визначає можливість експлуатації слаборозвинених країн розвиненими країнами в умовах світової торгівлі. Характеристика розвиненості дає можливість також вийти на військово-політичний показник «еквівалентних армій». Достатньо високий евристичний потенціал для стратегічного управління має також введення показника глобального рівня розвитку. Цей рівень ми одержимо, якщо розділимо сумарний світовий продукт на сумарну чисельність населення світу. Це й дасть нам величину потужності на душу населення в світі, що є важливим показником загальноцивілізаційного розвитку в контексті забезпечення його стійкості [2, с. 163-171].

Наведений нами опис містить усього три характеристики на країну, але самих країн понад 200, а показників, як ми вже зазначали, потрібно проаналізувати не менше 18. Величезний масив інформації складається з багатьох мільйонів величин, і аналіз цього фактичного масиву у контексті політичних рішень, з ним пов'язаних, дає підстави для обґрунтованих суджень стосовно політичних характеристик держав та системи міждержавних відносин.

Політична характеристика країни на основі такого аналізу буде представляти собою певну сукупність часток як у суспільному продукті, що вимірюється потужністю виробництва, так і у розподілі бюджету соціального часу. Потрібно сказати, що така характеристика є корисною не лише для стратегії зовнішньополітичного управління, а й для оптимізації внутр-

ішньої стратегії державного управління. Зокрема, на основі використання даного показника можна розробляти ефективні технології бюджетного планування. Найбільш доцільно при цьому використовувати нормування на певну одиницю (наприклад, на мільйон жителів, що має визначену кількість людино-годин на рік). Таку постійну величину можна вважати певним бюджетом соціального часу. У залежності від реального трудового потенціалу країни формується реальний бюджет робочого часу, який і лежить в основі грошового бюджету. Насправді при розробці цього бюджету не можна зробити нічого іншого, як розподілити наявний робочий час і фізичні потужності по системі державних та соціальних цілей [5].

Що стосується визначення тенденцій змін у державній політиці тієї чи іншої країни, то управлінська парадигма стійкого розвитку теж дозволяє сформулювати тут достатньо оригінальну методологію аналізу. Для визначення політичного курсу країни доцільно характеризувати її через певні дихотомічні ознаки, що дають можливість структурувати політичні орієнтири у залежності від напрямів економічної діяльності. Оскільки мова йде про розробку загальної технології, то вона має бути придатна як для політичного лідера, так і на рівні регіону. По-перше, це випуск та споживання продукції у внутрішньому та зовнішньому аспектах. По-друге, це динаміка виробництва у контексті військової та цивільної складових. По-третє, це динаміка засобів виробництва та виробництва людського капіталу.

Неважко переконатися, що аналіз вказаних дихотомій у контексті споживаних ресурсів дає можливість вичленити у політиці держави вісім видів цілей і вісім видів потреб, які їх визначають. Ці 16 видів характеристик і утворять динамічні складові політичного портрету країни. Зміна вказаних характеристик за певний період розвитку країни дасть можливість визначити її політичний курс як функцію реалізації цілей та задоволення потреб [2, с. 164-167].

Наприклад, аналіз орієнтацій споживання ресурсів та виробництва всередині країни та для зовнішніх потреб дає підстави для висновків стосовно зовнішніх цілей та інтересів країни. Чим більша частка продукту на зовнішні цілі, тим більші в даній країні зовні-

шньополітичні інтереси. Зміна співвідношення цих часток і буде виявляти себе як зміна політичного курсу країни. Можна розглянути й інші можливі зміни часток і їхній зв'язок з тим, що прийнято називати політичними рішеннями. Аналогічно доцільно зробити висновок, що чим більша частка зовнішніх ресурсів, тим більше політика даної країни (або регіону) залежна від постачальників ресурсів [6]. Між іншим, указані характеристики стосовно розглянутого розподілу випуску продукту й споживаних ресурсів дають уявлення і про політичний курс партій, оскільки цілі будь-якої партії, блоку, об'єднання, коаліції тощо одержують свою конкретизацію через бажаний і артикульований у її програмі політичний портрет країни.

Висновки

Таким чином, перехід до стійкого розвитку людства означає узгодження інтересів усіх суб'єктів політики, і передусім окремих країн, із ростом можливостей світового співтовариства як цілого. Це створює об'єктивні передумови для оптимізації політичної стратегії, що дає можливість забезпечити безконфліктний розвиток на міжнародному рівні. У методологічному аспекті управлінська парадигма стійкого розвитку дає можливість підвищити ефективність політичного та державного управління через застосування системи верифікованих показників і процедур при аналізі політики окремих країн та

тенденцій до її змін. В основі цієї методології знаходиться встановлення взаємозв'язку між ресурсним потенціалом (потужністю) країни та її політичною стратегією. Вказану методологію доцільно застосувати і для обґрунтування внутрішньополітичної стратегії, зокрема, у процесі бюджетного планування. У подальших дослідженнях найбільш актуальною проблемою є розробка системи критеріїв та індикаторів для збільшення ефективності державного управління за окремими напрямками діяльності.

Література

1. Коптюг В.А., Матросов В.М., Левашов В.К., Демьяненко Ю.Г. Устойчивое развитие цивилизации и место в ней России: проблемы формирования национальной стратегии. - Владивосток: Дальнаука, 1997. – 237 с.
2. Сборник трудов кафедры устойчивого инновационного развития Международного университета природы, общества и человека «Дубна», М.: РАЕН, 2007. – 287 с.
3. Соломатин Ю. Что такое «устойчивое развитие» для Украины? - <http://n-t.ru/tp/br/uru.htm>
4. Игнатенко А.А. «Сталий розвиток» или хлестаковщина наших дней. – <http://kremenchug-kpu.nm.ru/think/th000002.htm>
5. Бобылев С. Н., Гирусов Э. В., Перелет Р. А. Экономика устойчивого развития. М.: Изд-во Ступени. 2004. – 303 с.
6. Переход к устойчивому развитию: глобальный, региональный и локальный уровни. Зарубежный опыт и проблемы России.- М: КМК, 2002. –445 с.

Балашов Анатолий Николаевич – к. держ.упр., доцент кафедри державного управління і місцевого самоврядування Одеського регіонального інституту державного управління Національної академії державного управління при Президенті України, докторант Національної академії державного управління при Президенті України. Наукові інтереси: державне управління.

Балашов Анатолий Николаевич – к. гос.упр., доцент кафедры государственного управления и местного самоуправления Одесского регионального института государственного управления Национальной академии государственного управления при президенте Украины, докторант Национальной академии государственного управления при президенте Украины. Научные интересы: государственное управление.

Balashov Anatoliy Nikolayevich – PhD (Public Management), an associate professor of the faculty of public management and local government of the National academy of public management at the President of Ukraine. Scientific researches: public management.

